

Iskustva - vesti - poruke za decu

Za dečje učitelje
II 2012.

II tromesečje

JUŽNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

Vaši darovi na delu

Deca, njihovi roditelji i profesori u Zamboanga adventističkoj školi na jugu Filipina, od srca se zahvaljuju svima koji su 2008. godine dali subotnoškolski dar trinaeste subote koji im je pomogao da prošire svoju školu. Sada više dece može da se školuje u bezbednoj i hristolikoj okolini.

Dragi vođo subotne škole,

Ovo tromesečje prikazuje Južnu Azijsko-pacifičku diviziju, koja obuhvata sledeće zemlje: Bangladeš, Brunej (Darusalam), Kambodža, Indonezija, Laos, Malezija, Mijanmar, Filipini, Singapur, Šri Lanka, Tajland, Istočni Timor, Vijetnam i Pacifička ostrva, uključujući Guam, Federativne države Mikronezije, Maršalska ostrva, Severna marijanska ostrva, Palau i ostrvo Vejk. Skoro 800 miliona ljudi žive na ovom području od čega je skoro 1.1 miliona adventista. To je u proseku jedan adventista na svakih 700 osoba.

Posebna proslava u trajanju od godinu dana

Ova godina obeležava stoti rođendan misionarskih vesti koje su prvi put izašle 1912. Tokom godine prikazivaćemo barem jednu priču koja se pojavljivala u vestima za decu u prošlim godinama, kao i neke dodatne priče vezane za istoriju misionarskih darova. Potražite ove posebne dodatke svakog tromesečja.

Učenje jezika

U ovom tromesečju učićemo reči i izraze na indonezijskom, burmanskome i karen jeziku. Audio-verzija na burmanskome, »See It, Say It«, nalazi se na veb sajtu www.AdventistMission.org. Kliknite na »Resources«, a zatim »Children's Activities«.

Korpica za dar

Poseban dečji projekat pomoći će u obezbeđivanju Biblija za decu u jednoj zemlji jugoistočne Azije. Fotokopirajte korice različitih Biblija (ili upotrebite Biblije od flanelografa). Odštampajte kartu Južne Azijsko-pacifičke divizije sa veb sajta i stavite Bibliju na kartu svake subote kada deca postignu cilj sa darovima za tekuće tromesečje.

- **DVD Adventistička misija** ovog tromesečja sadrži nekoliko priča iz Južne Azijsko-pacifičke divizije, uključujući jednu posebno za decu. Zatražite jedan primerak od svog pastora i pustite deci da vide.
- **Ukrasite prostoriju** slikama ljudi i lepih mesta isečenih iz časopisa ili turističkih brošura. Odštampajte zastave Indonezije i Mijanmara (Burme) sa veb sajta i neka ih deca oboje. Stavite ih kao deo ukrasa ovog tromesečja.
- **Više aktivnosti**, uključujući recepte, igre i slagalice, dostupne su na našem veb sajtu www.AdventistMission.org. Kliknite na »Resources«, a zatim »Children's Activities«. Kliknite tekuće tromesečje.

Trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će sledeće projekte:

- Uvećanje adventističke bolnice u Manadu, u istočnoj Indoneziji
- Obezbeđivanje medicinske opreme za bolnicu Medan, na Sumatri, u zapadnoj Indoneziji
- Uvećanje adventističke škole u Jangonu, u Mijanmaru
- DEČJI PROJEKAT: Biblije za decu u jugoistočnoj Aziji

1. Prvi misijski projekat

Katarina i Jelisije* su jednog subotnog jutra sedeli na drvenoj crkvenoj klupi u svojoj maloj crkvi. Prstima su čvrsto držali novčiće koje su doneli za subotnoškolski dar. Bio je to prvi misijski dar u adventističkoj crkvi i trebalo je da pomogne da se sagradi misijski brod. Katarina je pomagala majci da ispeče i proda hleb, a Jelisije je prao prozore i raznosio namirnice za vlasnika jedne velike radnje. Zajedno su zaradili 11 centi† da bi dali u fond za misijski brod.

Kada je dar bio najavljen, deca su promarširala do prvog reda. »Doneli smo dovoljno da se kupi paluba!«, rekao je Jelisije pastoru, dok su mu oči blistale. Ostala deca i odrasli su takođe pristupili. Neko je doneo jedan cent, neko 10 ili čak 15. »Moj dar može da kupi nekoliko eksera!«, jedan dečak je gotovo uzviknuo. »Nadam se da će od mog moći da se kupi platno za jedra«, rekla je jedna mnogo tiša devojčica.

Sjedinjeni za objavljivanje radosne vesti svetu

Adventistički vernici bili su ushićeni, jer je ovaj misijski brod bio *njihov* brod, sagrađen i opremljen da posvedoči o Božjoj ljubavi ljudima u južnom Pacifiku. Jedan dečak je pomogao svojoj majci da napravi na stotine kuglica – dezerata od kokica, koje je prodao kako bi prikupio 15 dolara za misijski brod! Zamislite pravljenje kokica na peći u koju se ubacuju drva kako bi se napravile tolike kuglice!

Svaki cent bio je zarađen žrtvom i teškim radom. Bilo je gotovo nemoguće zamisliti prikupljanje potrebnih 12,000 dolara za izgradnju misionskog broda. ‡

Dečak i san

Priča o brodu po imenu *Pitkern* otpočela je mnogo godina ranije kada je mladić po imenu Džon Tej čuo priču o pobunjenoj posadi na britanskom brodu koja je stavila svog surovog kapetana broda u čamac za spasavanje i otplovila bez njega. Posada je pronašla utočište na malom ostrvu u južnom Pacifiku, po imenu Pitkern. Pobunjenici su bili sigurni da ih nikada neće pronaći.

Međutim, alkohol je gotovo uništio ostrvljane jer su se ljudi međusobno borili. Samo jedan čovek, Džon Adams, ostao je živ

da bi se brinuo za žene i decu na ostrvu. On je ostavio alkohol i okrenuo se Bibliji. Uskoro su on i svi ljudi na Pitkernu predali svoja srca Bogu.

Otkriće

Nakon izvesnog vremena, novosti sa ostrva Pitkern proširile su se svetom. Džon Tej zakleo se da će posetiti ostrvo i tamošnjim ljudima odneti adventističku poruku. Godine 1886, organizovao je odlazak brodom na južni Pacifik u zamenu za to da radi na brodu. Četiri meseca kasnije i posle šest različitih brodova, Džon Tej je stigao na Pitkern.

Ljudi na Pitkernu pozvali su Teja da ostane na njihovom ostrvu dok sledeći brod ne pristigne nekoliko sedmica kasnije. Tej ih je upoznao sa novim biblijskim istinama i ostrvljani su prihvatili njegovu poruku. Počeli su da svetkuju subotu i da zajedno proučavaju proročanstva iz Danila i Otkrivenja. Do trenutka kada je Tej napustio ostrvo nekoliko sedmica kasnije, gotovo svi na Pitkernu su držali subotu.

»Molim te, krsti nas!«, preklinjali su ljudi. Džon Tej je obećao da će poslati pastora da ih krsti.

Širenje oduševljenja

Tej se vratio u Sjedinjene Države i ispričao događaje sa Pitkerna. Uskoro su crkvene vođe izglasale otvaranje fonda za izgradnju misionskog broda koji bi plovio do Pitkerna i drugih južnopacifičkih ostrva kako bi jevanđelje došlo do tamošnjih ljudi. Brod je dobio vrlo prikladan naziv – *Pitkern*.

Subotnoškolski članovi širom Severne Amerike – jer je na tom području živelo najviše adventista u to vreme – zajedno su se udružili u izgradnju misionskog broda. Stizao je cent za centom, i brod je polako bio podizan. Godine 1890, četiri godine nakon Tejeve prve posete ostrvu Pitkern, misijski brod *Pitkern* otplovio je sa svojom posadom i tri misionarska bračna para, uključujući Džona i Hanu Tej.

Kada je mali brod stigao na ostrvo Pitkern, ljudi su se tako obradovali! Konačno su mogli da budu kršteni! U toku nekoliko sedmica, krstilo se 82 ljudi i na ostrvu Pitkern bila je osnovana crkva.

Međutim, posao broda *Pitkerna* nije bio završen. On je nastao da plovi morima južnog Pacifika, noseći vest jevanđelja kako stanovnicima gradova, tako i kanibalima. I samo razmislite: sve je počelo od sna, mnogo napornog rada i stotina kuglica od kokica!

- * Dečja imena su izmišljena, jer zapisi pojedinačnih donatora nisu sačuvani.
- † Nešto malo više od današnjih 250 dinara. Poređenja radi, 1886. godine vekna hleba se prodavala za manje od pet centi.
- ‡ Konačni iznos troškova za brod, uključujući opremanje i pumpu, bio je oko 19,000 dolara.

Misionski odeljak

- Brod *Pitkern* bio je sagrađen uz pomoć prvih misionskih darova adventističke crkve. Bilo je potrebno šest meseci prikupiti dovoljna sredstva. Odrasli, ali i deca, radili su kako bi skupili novac za prvi misionski brod.
- Nakon što je *Pitkern* napustio istoimeno ostrvo, otplovio je do drugih ostrva u Južnom Pacifiku. Džon Tej i njegova supruga ostali su na Fidžiju da posvedoče o Božjoj ljubavi kanibalima koji su tamo živeli. Nažalost, on je umro pet meseci kasnije i bio sahranjen na ostrvu.

2. Mali literarni evanđelista

Sesilija živi u istočnom delu Indoneziju. [Pokaži Manado, Indonezija, na karti.] Više od svega Sesilija je želela da ide u adventističku školu, ali njen otac nije mogao da joj priušti školarinu.

Sesilija je često molila Boga da joj pomogne da postane učenik adventističke škole. On je uslišio njenu molitvu na neobičan način.

Kristi, jedna od Sesilijinih drugarica u crkvi, pozvala je Sesiliju da postane literarni evanđelista. »Šta je to?«, upitala je Sesilija.

»Mi prodajemo hrišćanske knjige kako bi drugi ljudi saznali za Isusa«, kazala je Kristi. Sesiliji se dopala ideja i zamolila je oca za dozvolu da prodaje hrišćanske knjige sa Kristi. Otac je smatrao da je Sesilija previše mala za tako nešto, jer je imala samo 8 godina. Ali nakon razgovora sa Kristinim roditeljima, složio se.

Zajednički rad za Boga

Devojčice su napunile svoje torbe knjigama i krenule u kancelariju gradske uprave. Sesilija je slušala dok je Kristi pokazivala ljudima knjige. »Ova knjiga govori kako Bog radi u našim životima«, rekla je Kristi. »A ova knjiga o tome kako da imamo bolje zdravlje.« Kristi je pričala ljudima koliko mnogo ih Bog voli. Uskoro je Sesilija bila spremna da proba.

Sesilija je prodala dosta knjiga i mnogim ljudima govorila o Bogu. Pažljivo je štedela novac da bi mogla da ide u školu.

Šef kompanije

Sesilija ponekad radi sa Kristinim bratom, Polom. Jednog dana Sesilija i Pol su zajedno išli ulicom. Molili su se u vezi sa tim gde da idu dalje. Baš u tom trenutku prošli su pored kompanije bezalkoholnih pića i odlučili da uđu unutra kako bi prodali nešto knjiga. Na vratima su susreli čuvara iz obezbeđenja i zamolili da odu kod upravnika. »Mi smo na školskom raspustu«, rekla su deca čoveku. »Prodajemo knjige kako bismo mogli da platimo školarinu, i želeli bismo da dobijemo upravnikovu dozvolu da razgovaramo sa zaposlenima.«

Deca su se ponadala da će ih čuvar pitati da njemu pokažu knjige, ali on ih je zamolio da sednu dok onde ode po vlasnika firme. Deca su sedela i nervozno čekala. Nisu očekivala da razgovaraju sa *vlasnikom* ove velike kompanije.

Veliko iznenađenje

Nekoliko minuta kasnije približio im se čovek i pozdravio ih. Slušao je dok su objašnjavali kako prodaju knjige da bi zaradili novac kojim bi platili školarinu. »U koju školu idete?«, upitao ih je čovek.

Pol je rekao da ide u adventističku školu, a Sesilija je kazala da ide u jednu drugu.

»Da li bi i ti volela da ideš u adventističku školu?«, čovek je upitao Sesiliju.

»Da!«, odgovorila je Sesilija. »Štedim novac da bih mogla da se upišem.«

Vlasnik kompanije se nasmešio Sesiliji i rekao: »Ja mogu da ti pomognem da platiš školarinu za tu školu. Pozovi oca da dođe u petak u moju kancelariju.«

Sesilija je bila ushićena iako čovek nije kupio nijednu knjigu. Te večeri je ispričala ocu o čoveku koji je ponudio da joj pomogne u plaćanju školarine. Otac se pitao ko je on.

U petak, otac i Sesilija otišli su da vide vlasnika kompanije. Čovek ih je pozdravio i rekao ocu da je voljan da plati Sesilijinu školarinu – celu – dokle god bude bila dobar đak. *Znači, istina je!* pomislila je Sesilija. *Zaista mogu da idem u adventističku školu sledeće godine!*

Kada je čovek čuo da Sesilija ima mlađu sestru, ponudio je da plati i njenu školarinu. *Vau!* razmišljala je Sesilija. *Kakav blagoslov! Ja sam prodavala knjige da bih zaradila za svoju školarinu, a Bog je poslao nekoga da mi plati školarinu – kao i mojoj sestri!*

I dalje literarni evanđelista

Sesilija još uvek prodaje knjige. Međutim, sada ne da bi platila školarinu. »Samo želim da drugi ljudi saznaju za Isusa«, kaže ona.

Sesilija i njeni prijatelji su mali misionari. Mnogi ljudi uče o Božjoj ljubavi zato što oni svedoče o svojoj veri svakog dana. Mi možemo da svedočimo svojim prijateljima u školi i u komšiluku. A kada dajemo svoje misionarske darove, pomažemo i drugima da svedoče o svojoj veri u mestima u koja mi možda nećemo nikada otići. Hajde da vidimo na koliko mnogo načina možemo biti mali misionari ove sedmice.

Informativni odeljak

- Indonezija ima preko 13,000 ostrva rasutih po južnoj hemisferi između Indijanskog i Pacifičkog okeana. Glavna ostrva su Sumatra na zapadu, Java na jugu i Sulavesi na istoku.
- Polovina populacije Indonezije živi u gradovima; druga polovina je rasuta po plodnom području. Ostrvo Java je dom za više od polovine populacije Indonezije i njen najveći grad, glavni grad, Džakarta, ima populaciju od preko 9 miliona ljudi.

3. Novi prijatelji za Isusa

Pastor Sakul i njegova supruga preselili su se u novi komšiluk u gradu Manado, u Indoneziji. [*Pokaži Manado na karti.*] Oni su želeli da se sprijatelje sa susedima, ali svako je bio samo u svom dvorištu i držao snažne metalne kapije zaključane kako bi zaštitili svoje domove od lopova. Pastor Sakul i njegova žena molili su se da im Bog pomogne da pronađu nekoga u svom susedstvu kome bi mogli da posvedoče o svojoj ljubavi prema Isusu.

Tri prijatelja

Jednog dana pastor Sakul je čuo neke glasove napolju. Pogledao je i video tri dečaka koji idu putem i glasno razgovaraju. Kada je izašao na vrata, tri dečaka su zastala gledajući ga. »Možemo li da uđemo?«, pitao je jedan od dečaka.

Pastor Sakul se nasmešio i otvorio kapiju. *Ovi dečaci su izgleda gladni*, pomislio je. Pozvao je dečake da sednu pod senku u njegovom dvorištu, a onda je ušao u kuću. Trenutak kasnije vratio se sa kesom rambutana, sočnog, lokalnog voća. »Da li ste gladni?«, upitao je dok je stavljao kesu s voćem isred dečaka. Oni su klimnuli glavom i uzeli po jednu voćku.

Najstariji dečak, Nando, zastao je s jelom i pogledao u pastora. »Da li ste vi pastor?«, upitao je.

»Da«, rekao je pastor Sakul, »ali, kako si znao?«

»Ljubazni ste i dali ste nam voće«, odgovorio je. I tako je otpočelo prijateljstvo između pastora Sakula i dečaka.

Pastor Sakul je saznao da su Nando i Migel braća. Firman im je prijatelj. Dečaci žive u susedstvu, u jednosobnoj kući na brdu. Njihove kuće napravljene su od jednostavnog drveta sa krovovima od palminog drveća i prljavim podovima.

Opa i Oma

Dečaci su svraćali u pastorovu kuću skoro svakog vikenda. Počeli su da ga nazivaju »opa«, a gospođu Sakul »oma«, što znači deka i baka. Dečaci su voleli da posećuju Opu i Omu, a voleli su i Ominu hranu.

Jednog dana dečaci su pitali da li mogu da ostanu celog vikenda. Pastor Sakul je posetio njihove roditelje i pitao za dozvolu da dečaci ostanu sa njim. Oni su se složili jer su im dečaci pričali koliko je ljubazan pastor koji živi na dnu brda.

Nakon toga, dečaci su dolazili skoro svakog petka da provode vikend sa njima. Radili su tamo svoj domaći i kupali se kod njih. Pridruživali su se Opi i Omi na bogoslužju i išli u subotnu školu s njima. Pošli su da uče da čitaju Bibliju i da pevaju pesme o Isusu.

Zajednički život

Onda je jednog dana Oma pitala dečake da li bi voleli da stalno žive u njihovoj kući. Dečaci su bili oduševljeni! »Sviđa mi se što se Oma i Opa mole sa nama svakog dana«, kaže Nando. Migelu se sviđaju Opini i Omini sinovi koji dolaze kući za školske raspuste. Firman voli što je u Opinoj i Ominoj kući bezbedno. Oni vole da se smenjuju u čitanju Biblije i knjige za jutarnje stihove. I naravno, dečaci vole da pevaju zajedno.

Dečaci još uvek provode vreme sa svojim porodicama. Ponekad Migel priča o onome što uče u crkvi i u Ominoj i Opinoj kući. Nando pomaže svojoj majci da briše pod i brine se za svoju malu sestru dok mama kuva. On priča sa svojim roditeljima o onome što uči u crkvi.

Roditelji vide da su im se sinovi puno promenili otkad su upoznali pastora Sakula i njegovu suprugu. Naučili su da budu poštteni i poslušni. Pomažu u kući i često se mole. Saznali su da ih Bog voli i da ima plan za njihove živote. Oni žele da i njihove porodice upoznaju Isusa.

Pastorova uslišena molitva

Pastor Sakul i njegova supruga su srećni što imaju tri nova sina sada kada su njihovi sinovi odrasli. Oni znaju da su ovi dečaci Božji odgovor na njihove molitve za susede kojima bi mogli da posvedoče o Božjoj ljubavi.

Mi ne moramo da pozivamo ljude da žive u našoj kući kako bismo im posvedočili o Božjoj ljubavi. Možemo da im pokažemo ljubav tako što ćemo biti ljubazni i poštteni. A možemo da pomognemo drugima da saznaju da ih Isus voli kada dajemo svoje misioniske darove.

Misioniski odeljak

- Oko 87 procenata ljudi u Indoneziji su muslimani, a oko 9 procenata hrišćani. Jedan procenat su budisti, a većina azijske indijske populacije na ostrvu Bali obožava hindu bogove. Oko 210,000 Indonežana su adventisti. To je u proseku jedan adventista na svakih 1,100 osoba.
- Adventistička bolnica u Manadu održava medicinska savetovališta i zdravstvene evandeoske seminare u gradovima i selima oko Manada. Prošle godine više od 300 ljudi predalo je svoja srca Bogu kao rezultat rada ove bolnice.
- Da biste saznali više o adventističkom radu u Manadu i širom Južne Azijsko-pacifičke divizije, gledajte DVD Adventistička misija.

4. Moja drugarica Anđela

Roj ima 8 godina. Živi u Medanu, velikom gradu na ostrvu Sumatra, u Indoneziji. [Pokaži Medan, Sumatru, na karti.] Roj i njegova porodica žive u jednostavnoj kućici od drveta u blizini pruge. Vozovi prolaze gotovo svakog sata i buka je ogromna. Ali ljudi su se navikli na to.

Pođi sa mnom!

Deca u susedstvu vole da se igraju klikerima u Rojevom dvorištu, jer je to najpravnije mesto u okolini. Jedna od komšijskih drugarica zove se Anđela i ona živi nekoliko kuća od Rojeve. Oni vole zajedno da se igraju.

Ponekad bi Roj video Anđelu kako prolazi subotom ujutro pored njegove kuće. Znao je da ide u adventističku crkvu na kraju ulice. Bilo mu je čudno što ljudi idu subotom u crkvu.

Jednog subotnog jutra Roj je sedeo na stepeniku ispred svoje kuće. Dosađivao se, a nije bilo nikoga s kim bi mogao da se igra klikera. Onda je Anđela prošla pored i zastala ispred njegove kuće. »Pođi sa mnom u crkvu!«, pozvala ga je. »Tamo je zabavno!«

Roj je utrčao u kuću i rekao ocu da ide s Anđelom u crkvu. Njegov otac je klimnuo glavom i Roj se brzo presvukao u čistu odeću i odjurio da se sretne sa Anđelom koja ga je čekala. Zajedno su prošetali do crkve.

Malo stidljiv

Roj je išao u crkvu svoje majke nedeljom, ali nikada nije bio u adventističkoj crkvi. Interesovalo ga je šta adventisti rade u crkvi. Međutim, kako se približio crkvi, postideo se i nije bio siguran da želi da uđe unutra.

Anđela ga je uhvatila za ruku i ohrabrila ga da požuri. »Dečja subotna škola uskoro počinje«, kazala je. Anđela je pokazala Roju odeljenje sa njegovim vršnjacima i upoznala ga sa učiteljicom. Obećala je da će ga pronaći posle subotne škole.

Za trenutak Roj je stajao pored vrata nesiguran da li želi da ostane. Ali učiteljica ga je pozdravila osmehom i upoznala ga sa

Gabrijeom koji je ustao i ponudio mu da sedi sa njim. Roj se odmah osećao lepše.

Deca su pevala pesme i molila se. Onda je učiteljica ispričala vesti iz sveta. Neka deca recitovala su svoj zlatni stih, a učiteljica im je pričala biblijsku priču. Pre nego što se Roj osvestio, subotna škola bila je gotova.

Roj je pronašao Anđelu i njih dvoje su zajedno sedeli za drugi deo. Za vreme propovedi, voz je protutnjio tačno pored crkve. Bilo je toliko bučno da je pastor zastao dok voz nije prošao. To nikome nije smetalo, jer su navikli na vozove.

Nakon crkve, Anđela je pozvala Roja da ostane u crkvi za ručak. Roj je bio iznenađen, ali i gladan. »Puno sam jeo«, kaže on. »Bila je dobra hrana!«

Mislio je da će nakon ručka ići kući, ali Anđela mu je kazala da sledi još jedan program za decu pod nazivom Avanturisti. Zvučalo je zanimljivo, pa je Roj ostao. Deca su ponovo pevala i slušala biblijske priče. Onda su razgovarali o prirodi. Kada se program završio, bilo je 4 sata popodne i Roj je bio malo umoran. Ali bilo mu je drago što je išao u crkvu sa Anđelom. Definitivno je bilo interesantnije nego igranje klikera!

Ići sam

Sledeće subote, Roj je ustao, obukao se i sam otišao do crkve. Nije morao da čeka Anđelu da ga povede. On više nije bio stranac.

Roj ide svake sedmice u adventističku crkvu. »Najviše mi se sviđa subotna škola i Avanturisti«, kaže on. »Volim da pevam, a učim i mnogo o Bogu, prirodi i Bibliji.«

Roj je srećan što ga je njegova drugarica Anđela pozvala u subotnu školu. »Kada moje mlađe sestre budu dovoljno velike, pitaću tatu da mi dozvoli da ih vodim u crkvu«, kaže Roj. »Znam da će im se svideti tamo, kao i meni.«

Mi možemo da pomognemo deci da nauče da vole Boga tako što ćemo im govoriti o Njemu, pozivati ih u crkvu i davati naše misionske darove. Zamislite samo! Neki naši prijatelji će možda biti na nebu jednog dana jer smo ih mi pozvali da dođu i čuju nešto o Bogu!

Informativni odeljak

- Medan je veliki grad u severnom delu Sumatre, ostrva na zapadnu Indonezije. Više od 90 procenata ljudi koji žive na tom području, pripadnici su islamske veroispovesti. Teško je razgovarati s ovim ljudima o Isusu, ali oni cene zdravstvenu poruku koju adventisti šire i to otvara vrata za svedočenje Božje ljubavi sa njima.
- Bolnici je potrebna moderna medicinska oprema kako bi pomagali ljudima u Medanu i okolini. Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će obezbeđivanje medicinske opreme kako bi misionska bolnica poslužila ljudima u Medanu.

5. Dom i budućnost

Ko zna šta je to sirotište? *[Neka deca odgovore. Objasni da je sirotište dom za decu koja nemaju roditelje ili čiji roditelji ne mogu da se staraju o njima.]* Kada pomislite na sirotište, da li na umu imate tužno mesto?

JAPI je sirotište na ostrvu Sumatri u zapadnom delu Indonezije. *[Pokaži Sumatru na misionskoj mapi.]* Žalosni događaji su decu doveli u JAPI, ali JAPI je srećno mesto. Hajde da upoznamo neku decu koja tamo žive.

Andri i Edi

Andri ima 8 godina. On i njegov brat Edi došli su u JAPI nakon očeve smrti, a majka nije mogla da brine za njih. Tetka im je kazala da će u JAPIJU dobiti dobro obrazovanje i da ih tamo čeka bolji život. Zato su Edi i Andri odlučili da žive u JAPIJU.

»Sviđa mi se JAPI«, kaže Andri. »Imamo dobru hranu, a dobio sam i mnogo novih prijatelja. Mi radimo i učimo zajedno i živimo kao porodica.

U svom rodnom selu smo išli u adventističku crkvu. Drago mi je što mogu da živim u adventističkom sirotištu gde mogu da idem u crkvu i pohađam adventističku školu. Radujem se što ima adventista koji se brinu za siročice i obezbeđuju nam dobar dom.«

Edi takođe voli da živi u JAPIJU. »Svako od nas ima zaduženja. Peremo svoju odeću, skupljamo đubre sa kampusa i hranimo patke koje žive u ribnjaku. Sirotište prodaje pačja jaja kako bi se zaradio novac za stvari koje su nam potrebne.

Ovo je bezbedno mesto za život, a naši roditelji ovde su dobri prema nama. Oni nas uče da budemo ljubazni i da se lepo ophodimo jedni prema drugima. Mi volimo ove naše roditelje i želimo da im ugodimo. A želimo da ugodimo i Isusu.«

Endi

»Ja sam odmalena živeo sa bakom, ali ona sve više stari i ne može da se brine za mene, pa sam došao u JAPI. Nisam znao za adventiste pre nego što sam došao ovde. Ali dok sam proučavao Bibliju u školi i išao u crkvu, naučio sam da volim Boga. Predao sam svoje srce Bogu i želim da Ga sledim celog svog života. Možda nikada ne bih saznao za Boga da nisam došao u JAPI.«

Inda

Inda je došla u JAPI pre tri godine zajedno sa svojim starijim bratom. U početku je bila usamljena, ali druga deca su bila ljubazna prema njoj i pomogla joj da se oseti manje usamljeno. Naučila je puno o Božjoj ljubavi i prihvatila Isusa u svom životu.

»JAPI je sada moj dom«, kaže ona. »Ostaću ovde dok ne završim srednju školu. Onda mogu da odlučim da postanem šta god Bog želi da postanem.«

JAPI je srećno mesto. Naši misionski darovi pomažu sirotištima kao što je JAPI koje omogućava bezbedno mesto za decu koja tu uče o Bogu. Hvala vam što dajete darove kako bi i druga deca slična vama naučila da vole Isusa.

Misionski odeljak

- Mnoga deca u sirotištima na Sumatri izgubili su jednog ili oba roditelja. Neki su izgubili svoje roditelje u strašnom zemljotresu i cunamiju koji je zadesio obalu Sumatre u decembru 2004. godine.
- Sirotišta kao što je JAPI nude familijarni stil brige za decu i hrišćansko obrazovanje deci koja tamo žive. Ona uče da Bog ne donosi loše stvari deci, već da On može da iz žalosnih situacija izvuče ono što je dobro.
- Deca u JAPIJU uče da imaju poverenja u Boga i da Ga slede.

Aktivnost

Učenje jezika

Evo nekih reči i fraza na bahasa indonežanskom jeziku. Naglašeni slogovi napisani velikim slovima.

Uobičajene fraze

Blagoslovena subota

Molim vas

Hvala

Nema na čemu

Da

Ne

Doviđenja

Izgovor

sa-LA-mat SA-bat

TOU-long

ta-RI-ma KA-si

kam-BA-li

ja

TI-dak

sa-LA-mat bur-PI-sa

6. Samo nastavi da se trudiš

Angi voli Isusa i želi da to svi znaju. Ona živi u Medanu, velikom gradu na severu Sumatre, jednom od mnogih ostrva koja sačinjavaju Indoneziju.

Angi ide u crkvu odmalena. Nedavno je na omladinskom bogoslužju u subotu popodne jedna od učiteljica pričala koliko je važno svedočiti drugima o svojoj veri. Angi je pomislila, *Ja to mogu da radim!* Zato je krenula drugima da govori o Bogu.

Angin otac ne dolazi u crkvu, pa ga ona poziva da dođe sa ostatkom porodice. On kaže da će možda jednog dana doći, ali dosad još nije. Međutim, Angi ne odustaje. Ona poziva svog oca na posebne programe u crkvi i zna da će jednog dana on reći da. Angi se moli Bogu da dodirne njegovo srce kako bi poželeo da Ga proslavlja sa svojom porodicom. U međuvremenu, Angi pokušava da pokaže svom ocu da Bog menja njen život. Trudi se da bude ljubazna, korisna i puna poštovanja.

Andre i njegova majka

Onda je Angi razmišljala o svom drugu Andreu. On živi u njenom susedstvu, Angi se mnogo dopadala Andreova majka, pa je nju i Andrea pozvala u crkvu. »Molim vas, da li biste došli ove subote u moju crkvu?«, upitala je. »Imamo divne programe i puno učimo o Bogu.«

Andreova majka se namrštila. »Mislim da ne bismo smeli«, kazala je. »Bojim se da bi se moj muž veoma naljutio.« Angi je bilo žao što njeni prijatelji nisu mogli da dođu u crkvu, ali nije se obeshrabrila. Nastavila je da traga za nekim drugim koga bi pozvala.

Prijatelji u školi

Angi je pričala nekim svojim drugaricama u školi o Bogu i pozvala ih da dođu na posebne programe u njenoj crkvi. Neke drugarice su je slušale, ali do sada nijednoj od njih porodica nije dozvolila da ide. Mnogo ljudi u njenom gradu pripada drugim religijama koje ne veruju u Isusa, tako da je deci teško da dobiju dozvolu da idu u crkvu.

Međutim, Angi nastavlja da se trudi. Svojim delima nastoji da pokaže da voli Isusa. »Moja vera mi je važna«, kaže ona. »Želim da drugi upoznaju Isusa. I dalje se trudim i molim se da moj otac i moji prijatelji pozele da Ga upoznaju.«

Ponekad je teško pozivati ljude da čuju o Bogu ili da dođu u crkvu. Svi mi bi trebalo da se trudimo kao Angi i da nikad ne odustajemo. Mnogi ljudi ne znaju da ih Isus voli. Zato hajde da im to kažemo ove sedmice, da damo svoje darove i molimo se za one koji tek treba da čuju o Božjoj ljubavi.

Misionski odeljak

- Oko 90 procenata ljudi koji žive na Sumatri su muslimani. To otežava deci da svedoče o svojoj veri, jer muslimansku decu roditelji uče da ne veruju hrišćanima. Zbog toga je još značajnije da deca kao Angi nastave da se trude u svedočenju svoje vere. Čak i ako se ništa ne desi danas ili ove godine, jednog dana će se njihove reči vratiti u um slušaoca koji će se setiti da Isus želi da bude njegov prijatelj.

Aktivnost

Pevanje na indonezijskom jeziku

Radosno svi zapevajmo sada

(Praise Him, Praise Him, All Ye Little Children)

ma ri ki ta pu dži pa da tu han

i ja ma

ha čin ta

ma ri ki ta pu dži pa da tu han

i ja ma

ha čin ta

7. Slatki krompiri

Nedavno sam bio na nekom kampovanju na jednom dalekom ostrvu. Provodio sam vreme sa malom decom i učio ih mnoge subotnoškolske pesme. Jednu su posebno voleli: »Ovo je put kojim idemo u crkvu, idemo u crkvu, idemo u crkvu. Ovo je put kojim idemo u crkvu, svake subote ujutro.« (*This is the way we walk to church.*)

U subotu ujutro jedan dečak je trčao u crkvu i udarao po bambusovom panju, a dečaci i devojčice su trčali u subotnu školu. Bili su čisti i okupani, i nosili svoju najbolju odeću. Poređali su se ispred crkve i umarširali s pesmom: »Ovo je put kojim idemo u crkvu, idemo u crkvu, idemo u crkvu. Ovo je put kojim idemo u crkvu, svake subote ujutro.«

Slatki krompiri

Onda sam primetio da su svi oni nosili po jedan veliki slatki krompir u svojim rukama. Pomislio sam, *Šta li će ova deca uraditi sa tim slatkim krompirima?* Viđao sam decu kako svakog jutra za doručak jedu slatke krompire. Onda sam pomislio, *Mislite da ćete doručkovati u subotnoj školi, je li? E pa, budem li video nekog da jede krompir u subotnoj školi, uzeću mu ga. To ću uraditi!*

Čitavog bogoslužjenja posmatrao sam decu da bih video da li će neko od njih jesti svoj slatki krompir. Ali nisu. Samo su ih mirno držali u svojim rukama.

Za vreme programa, deca su tiho sedela, držeći svoje slatke krompire. Kad je došlo vreme za molitvu, klekli su. Čim je vođa kazao amin, deca su ustala sa kolena i sela. Pogledao sam da li neko dete jede svoj krompir. Niko nije jeo. Samo su ih mirno držali u rukama.

Onda je na mene došao red da ispričam vesti iz sveta. Pričao sam o Mimi, maloj devojčici iz Burme koja je nosila male priveske đavola u nosu, ušima, oko vrata, oko ručnog zgloba, stomaka i oko članaka. Deci se svidela priča!

Kada sam seo, pogledao sam da li neko dete jede svoj krompir. Niko nije jeo. Samo su ih mirno držali u rukama.

Bučni dar

Onda je vođa pitao: »Da li je neko doneo dar ovog jutra?«

Svako je kazao: »Ja!« »Ja!« »Ja.«

Kako su imali dar? pitao sam se. Nisu imali novca. Vođa nije primetio o čemu sam razmišljao. Samo je zamolio Titusa i Mariju da skupe dar. Deca su otišla iza stola i uzela dve velike kofe.

Kofe! Pomislio sam, *Šta će da rade s tim kofama?* Onda su Titus i Marija ispružili kofe dok su mala deca ispuštala svoje slatke krompire u njih vrlo zvučno!

A, o tome se radilo! Oni nisu uopšte ni mislili da ih jedu u subotnoj školi! Njihovi slatki krompiri bili su njihov dar!

Uskoro je Titus stao ispred mene čekajući moj dar. Ali ja nisam imao slatki krompir. Imao sam novčanicu od jednog dolara. Spustio sam je u kofu, ali ona se nije »oglasila«! Bio sam tako razočaran.

Ako ikada budem ponovo išao na kampovanje na to ostrvo u Južnom Pacifiku, kupiću najveći slatki krompir koji budem pronašao. Onda ću ga odneti u subotnu školu i kada do mene dođe kofa za dar, ubaciću moj slatki krompir kako bih čuo jedno zvučno *TRAS!*

Mislim da Isus voli da sluša upadanje slatkih krompira isto koliko i upadanje naših darova u koricu za dar, a vi?

Ova priču je ispričao Erik B. Her. Celu priču i još mnoge druge njegove priče možete čuti na CD-ima iz onlajn knjižare Adventist Book center ili sa vebajta www.PacificPress.com. Preuzeto i prilagođeno uz dozvolu izdavačke kuće Pacific Press.

Misionski odeljak

- Erik B. Her i njegova porodica služili su kao misionari u Burmi (Mijanmaru) mnogo godina. On je najpoznatiji po svojim misionkim pričama koje oduševljavaju decu na letnjim i ostalim kampovima već godinama.
- U početnim godinama misije, ljudi često nisu imali novac. Oni su razmenjivali useve ili životinje sa drugima da bi kupili ono što im je potrebno. U nekoliko izolovanih područja ljudi su nastavili ovo da rade, donoseći rod, kao što su slatki krompiri ili čaj, u crkvu kao svoj dar.

8. Dar ljubavi

Maj živi u selu pored džungle na jugoistoku Azije. [*Pokaži jugoistočni deo Azije na karti*]. Ne možemo da kažemo u kojoj zemlji živi, ali možemo da kažemo da većina ljudi koji tamo žive ne znaju ko je Isus. Oni obožavaju idole u hramovima i glavama dodiruju tlo kada se mole. Oni donose darove svojim bogovima – cveće, hranu i slatki tamjan.

Neki adventistički vernici žive u ovoj zemlji. Jedni održavaju bogoslužjenja u crkvama, kao mi, a drugi u malim grupama koje se okupljaju po seoskim kućama. Vernici se trude da nikada ne propuste bogoslužjenje. Oni su gladni da saznaju više o Bogu.

Otkriće

Jednog dana Maj je videla grupu ljudi kako sedi u senci zgrade od trske. Slušali su čoveka koji je stajao pod obližnjim drvetom. Držao je veliku sliku. Maj je došla napred i sela na toplu zemlju.

Gledala je sliku koju je govornik držao. Na njoj je videla čoveka kako drži jagnje. Delovao je tako ljubazno! *Pitam se ko je on*, pomislila je u sebi. Dok je slušala govornika, saznala je da se Čovek zove Isus. Maj nikada ranije nije čula za Isusa. Govornik je rekao ljudima da je Isus Sin živog Boga, da ih On voli i da želi da zauvek žive sa Njim u mestu koje se zove nebo.

Govornik je pričao priče o Isusu koji je isceljivao ljude tako što ih je dodirivao ili im govorio. Maj je slušala zureći u sliku. Poželela je da Ga upozna. Ali tada je čovek rekao nešto što ju je rastužilo. »Isus je došao na ovaj svet da pokaže ljudima kakav je Bog, ali surovi ljudi su Ga ubili.«

Sada nikada neću moći da upoznam Isusa! Maj je osetila knedlu žalosti u grlu.

Nada

»Ali Isus je Bog«, rekao je govornik. »On je ustao iz mrtvih i vratio se svom Ocu na nebo. I još uvek je tamo i govori svom Ocu koliko voli svakoga na ovoj zemlji – tebe i mene i sve ljude! On želi da od vas načini nove osobe, čiste i neokaljane.«

Tračak nade zasijao je u Maji. *Želim da saznam više o Isusu! Želim da budem čista i da živim zauvek sa Isusom.*

Dar ljubavi

Maj zna da čita, ali nema Bibliju. Samo nekolicina ljudi u njenom selu je poseduje. Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja će pomoći u nabavljanju Biblija za decu kao što je Maj, kako bi mogli da uče o Isusu i da svojim roditeljima i prijateljima svedoče o onome što znaju. Hajde da damo veliki dar trinaeste subote kako bi Maj i još mnogi drugi u njenoj zemlji saznali da ih Isus voli.

Misionski odeljak

- Deca u mnogim zemljama nemaju pristup Bibliji i ne mogu sama da čitaju Božju reč. Ovog tromesečja će, u zemlji koju ne smemo da imenujemo, deca dobiti Biblije kao deo svojih udžbenika. Učiće kako da pronađu najvažnije tekstove, a onda će im biti dozvoljeno da ponesu Bibliju kući da je proučavaju sa roditeljima. Dok deca budu pričala ono što znaju o Bogu, njihovi roditelji će možda poželeti da saznaju i više.
- Naš poseban cilj za trinaesti dečji subotnoškolski dar je kupovina hiljada Biblija za decu u jednom zemlji jugoistočne Azije.

Aktivnost

Pevanje na burmanskom

Znam da Isus voli me

Jej šu či do mu ba i
jan sa a pjen ti ja ti
n-jej ju-ej to tu n-jej lej mja
jej šu či jov tu po pja

Refren:

a ju no gu le / 3x
jej šu či ba i-i

9. Posebne sestre

I i njena sestra Kej Kej žive u Mijanmaru, koji se takođe zove Burma. [*Pokaži Mijanmar na karti.*] I je imala samo 4 godine kada je njen otac napustio porodicu. Majka nije mogla da pronađe posao kako bi izdržavala I i Kej Kej, pa je otputovala u daleku zemlju da bi radila.

I i Kej Kej su plakale kada je njihova majka otišla, ali su znale da tako mora da bude. I je otišla da živi sa tetkom, a Kej Kej sa pastorem kako bi mogla da ide u adventističku školu u Jangonu, najvećem gradu u Mijanmaru.

Žalosne sestre

I je volela svoju tetku, ali joj je nedostajala sestra i često je plakala za njom. Devojčice su se vidale samo jednom mesečno. Za vreme svojih kratkih susreta, grlile bi se i plakale i pričale i pričale i pričale! I je čeznula da živi sa svojom sestrom. Čeznula je da ide s njom u subotnu školu i da više sazna o živom Bogu.

Kada je I završila predškolsko, pastor koji se starao za Kej Kej pozvao je I da živi s njegovom porodicom kako bi išla u adventističku školu sa svojom sestrom. Tetka je volela I, ali je znala da sestre treba da budu zajedno. Zato je dozvolila da I ide da živi sa pastorem.

»Bila sam tako srećna!«, kazala je I. »Brzo sam spakovala malo stvari koje sam imala i požurila da se sretнем sa Kej Kej.«

Bučni novi dom

Tetka nije imala decu, pa je u kući bila tišina. Ali pastor i njegova žena imali su puno dece! Neka su bila njihova, a druga su bila kao I i njena sestra – deca koja su živela s njima da bi išla u adventističku školu.

Sa tako mnogo dece u jednoj kući može postati bučno, naročito kad se svi igraju. Ali kada dođe vreme za bogoslužjenje, deca se brzo skupe da se mole i pevaju pesme o Isusu. Dečaci ponekad zadirkuju I jer je ona najmlađa, ali se odrasli umešaju i zaustave zadirkivanje, pa su svi ponovo prijatelji.

Prepuna škola

Kada je počela ta školska godina, I se pridružila svojoj sestri u adventističkoj školi.

»Volim svoju školu!«, kaže I. »Učiteljice su dobre prema nama i pomažu nam u učenju. Polovina časova je na engleskom jeziku, a polovina na burmanskome. Teško je učiti novi jezik, ali nastavnici se trude za naš uspeh, pa nam pomažu da ga naučimo. A kada nešto dobro uradimo, oni nas pohvale.

»Ja najviše volim biblijske časove! Tamo učimo pesme o Isusu i učiteljica nam priča biblijske priče. Ove priče me uče kako da budem poslušna devojčica i dobar primer drugima.«

Škola u koju I ide ima puno đaka. Neki razredi imaju čak po 40-oro, pa i 50-oro. Ne mogu da ih podele, jer u školi nema dovoljno učionica. Međutim, deca se lepo ponašaju jer žele da ugode svojim nastavnicima. A ako se neko ružno ponaša dok je učiteljica odsutna, školski monitor zapisuje njihova imena. Kada se učiteljica vrati u učionicu, ona razgovara sa tom decom.

Učiti načine za svedočenje o Božjoj ljubavi

»Ja idem u adventističku školu već tri godine i još uvek učim o Isusu. Želim da saznam više kako bih drugima pričala o Božjoj ljubavi«, kaže I. »Ponekad pevam pesme o Isusu mojim prijateljima koji žive u susedstvu. Ali oni ne znaju ko je Isus. Zbog toga sam vrlo tužna.«

Mnogo dece od njih 450 koji pohađaju Jangon adventističku školu, dolaze iz domova koji ne poznaju Isusa. Škola je divno mesto na kom mogu da saznaju za Božju ljubav prema njima. Svake godine mnogo dece koja idu u adventističku školu u Jangonu, predaju svoja srca Isusu. Ona govore svojim roditeljima o onome što uče, pa ponekad i roditelji predaju svoj život Bogu.

Deo našeg trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će da se ova škola uveća kako bi nastavnici mogli da drže časove manje brojnim razredima i kako bi još više dece imalo mogućnost da uči o Božjoj ljubavi.

Informativni odeljak

- Mijanmar je zemlja u jugoistočnom delu Azije. Graniči se sa Indijom, Bangladešom, Kinom, Laosom, Tajlandom, Andamanskim morem i Bengalskim zalivom. Njen komercijalni glavni grad, a ujedno i najveći, je Jangon, koji se nalazi u južnom kopnenom delu zemlje.
- Mijanmar je bogat divljim životinjama. Životinje džungle kao što su tigrovi, leopardi, slonovi, vodeni bizoni, nosorozi, giboni (majmuni) i nekoliko vrsta jelena i antilopa još uvek tamaraju u brdskim predelima. Slonovi se i dalje pripitomljuju i koriste za teške poslove.

10. Srećno malo Čisto Srce

Čisto Srce* ušla je u kuću držeći se za stomak. Majka je uzdahnula jer je znala da je Čisto Srce imala još jedan težak dan u školi.

Čisto Srce voli da čita i piše, ali neljubazne reči njene učiteljice i ponašanje dece je uznemiruju. Majka je uvidela da mora pronaći novu školu za Čisto Srce, školu gde će njena mala devojčica moći da bude srećna.

Adventistička škola u Jangonu

Majka je čula za adventističku školu u Jangonu, u Mijanmaru. Ova škola drži nastavu u skladu sa hrišćanskim principima. Upisala je tamo Čisto Srce.

»Sviđa mi se moja nova škola!«, kaže Čisto Srce. »Učiteljice su ljubazno ophode prema nama i pomažu nam da dobro naučimo svoje lekcije. Uče nas da budemo ljubazni jedni prema drugima. A najbolje od svega je što nas poučavaju o Isusu!«

Čisto Srce uživa u svakodnevnim bogoslužjenjima u školi. Ona voli da peva pesme o Isusu. »Svaki razred dobija svoj red da vodi

školsko bogoslužje i ja se tako učim da stanem pred druge i da se ne bojim«, kaže ona.

Majka je srećna što se u Jangon adventističkoj školi nastava održava i na engleskom i na burmanskome. »Učenje engleskog će Čistom Srcu obezbediti bolju budućnost«, kaže ona.

Porodica uči da Bog blagosilja one koji Mu veruju. Kada je majka bila zabrinuta kako će moći da priušti da Čisto Srce i dalje ide u adventističku školu, Čisto Srce ju je podsetila da se moli u vezi sa tim. Rođak je ponudio da plati prevoz Čistog Srca do škole, i devojčica sada nastavlja da ide u školu koju voli.

Poučavanje drugih

Dok radi sa majkom, Čisto Srce često peva pesme koje uči u školi. »Toliko često ih pevam da sada i moja mala sestra peva sa mnom!«, kaže ona. »Čak zna i pokrete koji idu uz neke pesme!

Ponekad se sa sestrom igram bogoslužnja. Ona je publika. Ja joj pričam priče koje učim u školi i onda zajedno pevamo. Ponekad je učim nekoliko reči na engleskom i govorim joj da ih ponovi«, dodaje Čisto Srce.

»I moja majka želi da bolje nauči engleski. Ali ponekad kaže nešto pogrešno. Ja se tada nasmejem i kažem: 'Mama, to se kaže ovako.' Ja kažem, a onda ona ponovi ispravno. Zabavno je učiti majku nečemu!«

Zajedničko odrastanje

»Ja volim svoju školu i želim da nastavim da idem u nju. Želim da i moja sestra krene u nju kada bude dovoljno velika. Tada ćemo zajedno moći da učimo o Bogu.

Mnogi roditelji žele da pošalju svoju decu u adventističku školu u Jangon, pa se škola dosta napunila đacima. Deo našeg trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će u izgradnji većeg broja učionica i kupovini stolova i stolica, kako bi više dece moglo da ide u ovu školu. »Uzbuđena sam što ćemo dobiti veću školu«, kaže Čisto Srce. »Hvala svima koji pomažu da naša škola raste!«

* Čisto Srce je burmansko ime za Miat Mahno Pju.

Informativni odeljak

- Jangon je najveći grad u Burmi, sa više od 4 miliona stanovnika.
- Zvanični jezik je burmanski, ali veliki delovi populacije govore druge jezike. Najznačajniji među njima su Karen ljudi, koji govore karenskim jezikom.
- Velika većina ljudi koja živi u Mijanmaru (oko 80 procenata) sledi budizam; oko 12 procenata sledi tradicionalna verovanja kao što su obožavanje predaka ili idola, a oko 6 procenata su hrišćani, uglavnom protestanti. Manje od 30,000 adventista živi u Mijanmaru, što je u proseku jedan adventista na 1,800 ljudi.

Aktivnost

Učenje karenskog jezika

Slede neke reči i fraze na karenskom jeziku koji se govori u Mijanmaru. Naglašeni slogovi napisani su velikim slovima.

Uobičajene fraze

Blagoslovena subota (»Dobar dan«)
Dobro jutro
Molim vas
Hvala
Da
Ne
Nema na čemu
Doviđenja

Izgovor

ni la vej
go la vej
vi ta su
ta blu
mej
da mej ba
nej-ga-so-do
ta-ta

11. Škola za Edela

Edel je ušao u kuću izgledajući kao tužno kućence. »Šta se desilo?«, upitala je majka.

»Učiteljica mi je danas dala jedinicu«, rekao je drhtavim glasom. »Videla je da se nisam molio idolu kao druga deca i rekla mi je da moram da donesem dar idolu u školi.« Suze su navlažile dečakove oči.

»Sine, objasnila sam ti da mi dajemo darove Isusu. Novcem koji tvoja učiteljica traži kupuje se cveće za školskog idola i odeća za dečake koji žele da postanu sveštenici.«

Edel je klimao glavom. Razumeo je majku. Ali je mrzeo kada ga je učiteljica podsećala da nije doneo svoj dar.

Majčine molitve

Bože, šta da radim?, molila se majka. Njena porodica bila je hrišćanska, a hrišćani su pripadali maloj manjini u Mijanmaru. Još davno su vlasti zatvorile sve hrišćanske škole. Državne škole sledile su dominantnu nehrišćansku religiju.

Majka je znala dve privatne škole u gradu, ali one nisu bile religiozne, pa Edel ne bi dobio religiozno obrazovanje koje je ona želela za njega. Majka i otac želeli su da njihova deca dobiju hrišćansko obrazovanje i nauče vrednosti koje su zapisane u Bibliji. *Molim Te, Bože, kaži mi u koju školu da pošaljem svog sina.*

Daci

Nekoliko dana kasnije na svom putu do pijace, majka je videla neke đake kako čekaju školski autobus. »U koju školu idete?«, upitala ih je majka.

»Jangon adventističku školu«, rekla je starija devojčica. Majka je zamolila da vidi njene udžbenike. Devojčica je otvorila ranac i izvadila udžbenike da ih majka vidi. Jedan je govorio o Bibliji. Majka se nasmešila. »Da li imaš broj telefona škole?«, upitala je devojčicu. Ona joj je dala broj, a majka se zahvalila deci dok je žurila prema pijaci.

Kasnije tog dana majka je pozvala školu i dogovorila posetu. Dok je koraćala kroz malu školu sa direktorom, primetila je koliko su

nastavnici predusretljivi i kako deca izgledaju disciplinovano. *Ovo je škola za moju decu!*, pomislila je majka.

Kada je majka ispričala ocu svoje otkriće, on se složio da se Edel upiše u adventističku školu.

Edelova nova škola

Edelu se svidela njegova nova škola! Svidela mu se učiteljica, svidelo mu se proslavljanje Boga umesto molitava idolu i uživao je da peva pesme o Bogu. Mnoge pesme i biblijske priče bile su iste kao one koje je naučio u crkvi svoje porodice.

Majka je svojim prijateljima i susedima pričala o Jangon adventističkoj školi, Edelovoj novoj školi. Ona sada ima više od 450 đaka i dosta je gužva. Ali i dalje još dece želi da se upiše, jer je Isus u centru svega.

Trinaesti subotnoškolski dar ovog tromesečja pomoći će da se izgradi veća škola kako bi više dece moglo da sazna da je Isus jedini pravi Bog, za razliku od idola koji sede u zlatnim hramovima i školskim učionicama.

Misionski odeljak

- Jangon adventistička škola je jedina škola adventističke crkve u Mijanmaru koja pokriva uzraste od vrtića do 12. razreda. Bila je izgrađena da smesti 150 đaka, ali danas ima više od 450. Razredi su prepuni, a nastavnici ulažu veliki trud da bi ispunili visoke standarde obrazovanja u ovoj školi.
- Uprkos izazovima u ovoj školi, mnogi roditelji čekaju priliku da upišu decu u školu. Religija, moral i molitva se uče bez ustezanja. Bez obzira na to, brojni budistički roditelji žele da upišu svoju decu u adventističku školu.
- Deo trinaestog subotnoškolskog dara ovog tromesečja pomoći će da se izgradi veliki dodatni prostor u školi koji će moći da smesti veliki broj upisanih đaka koji je i dalje u porastu.

Aktivnost

Brojevi na karenskom jeziku

Karen je jedan od najzastupljenijih jezika u Mijanmaru.

jedan	da
dva	ki
tri	ta
četiri	lvi
pet	je
šest	ku
sedam	nvi
osam	ho
devet	kvi
deset	da-SI

12. Ispit vere za Mariju

[Ova priča izašla je u jednom od najranijih izdanja Vesti za decu, 1955. godine.]

Marija je pažljivo slušala propoved u maloj adventističkoj crkvi. Njene sjajne smeđe oči upijale su svaku pastorovu reč. Kada se bogoslužjenje završilo, Marija se ispravila na stolici. Volela je da proslavlja Boga u ovoj crkvi.

Dok su se odrasli međusobno pozdravljali, Marija je izašla na vrata i krenula prema kući. Istog trenutka je njeno srce počelo da oseća težinu koja je postala njen stalni pratilac.

Očeva pretnja

Njeni roditelji bili su besni kada su saznali da je Marija išla u adventističku crkvu. Međutim, Marija je nastavila da proslavlja Boga u maloj crkvi uprkos protivljenju svojih roditelja. A onda je ovog jutra otac zagrmio svojim glasom kao ričući lav i viknuo na nju: »Ti

nam nanosiš sramotu i kaljaš naš ugled! Ako još jednom budeš otišla u tu crkvu, ubiću te! Čuješ li me?!«

Marijino srce cepalo se pri pomisli da je otac zaista mislio ono što je rekao. »Molim Te, o, molim Te, dragi Bože, pomози mom ocu da razume«, molila se dok je koračala prema kući. »I molim Te, pomози meni da budem hrabra.«

Božja zaštitnička ruka

Marija je pogledala ispred sebe gde je mala porodična koliba stajala visoko iznad zemlje na visokim stubovima. Gde li je sada njen otac, pitala se. Dok se približavala, nešto ju je navelo da zastane. Možda ju je anđeo čuvar nežno dotakao po ramenu ili joj prošaputao na uho. Marija je ustuknula nekoliko koraka od glavnog ulaza u malu kuću i tiho skrenula prema merdevinama da bi se popela na zadnji ulaz.

Marija je došla do vrha merdevina i stala. Potpuno se ukipila i zurila u mrak unutar male kuće. *Nemoguće!* pomislila je. Još više se nagnula unutra i shvatila da je istina! Njen otac je čučao iza ulaznih vrata sa svojom mačetom – dugačkim, oštrim nožem koji je stiskao u rukama!

Marija je za trenutak oklevala, a onda je kao munja skočila napred i obavila svoje ruke oko očevo vrata. »O, tata, ja te volim!«, plakala je Marija.

Promena srca

Očeva mačeta pala je na pod i on se okrenuo da zagrlji svoju malu devojčicu. »Marija, moja Marija«, ponavljao je.

»O, oče, *zaista* te volim! Ali volim i Boga, i oče, moram da Mu budem poslušna«, govorila je Marija kroz suze dok se pribijala uz oca.

Jedan dug trenutak je protekao dok ju je otac posmatrao. »Nikada nisam video takvu hrabrost i veru«, kazao je.

Božja ruka je poštedela Marijin život. Ali najbolji deo priče je što je njen otac predao svoje srce Isusu i počeo da proslavlja Boga s Marijom svake subote.

Vaši misionarski darovi pomažu u širenju poruke o Božjoj ljubavi širom sveta, u modernim gradovima kao i u malim planinskim

selima. Hvala vam što dajete svoj dar svake sedmice kako bi drugi čuli Božju poruku o ljubavi i nadi, slično Mariji.

Misionski odeljak

- Već sto godina Adventistička crkva ima misionske projekte i misiju generalno širom sveta zahvaljujući sedmičnim misionskim darovima. Naši trinaesti subotnoškolski darovi pomogli su u slanju misionara, izgradnji škola i urbanih koledža, klinika koje su se pretvorile u velike bolnice i u širenju jevanđelja na još hiljade drugih jedin-stvenih načina.
- Jedan od najzanimljivijih skorašnjih projekata bio je avion za Papua Novu Gvineju gde je gotovo nemoguće putovati kopnom; Biblije za decu u Izraelu, Pakistan i Sudan; (flip-čart) table sa velikim blokovima papira za decu u južnom Pacifiku. Hvala vam!

Aktivnost

Pevanje na tagalog jeziku

Tagalog ili pilipino, je zvanični jezik Filipina koji pripadaju Južnoj Azijsko-pacifičkoj diviziji.

This Little Light of Mine

ang mun ting i lao ko
pag li li va na gin
ang mun ting i lao ko
pag li li va na gin
sa git na
nang mun dong
ma di lim

Program za trinaestu subotu

Ako će vaše odeljenje prezentovati program trinaeste subote za odrasle:

- Vežbajte pesmu s našeg vebajta iz ovog tromesečja, koju možete da pevate za vreme programa ili dara.
- Podsetite roditelje na program i ohrabrite decu da donesu svoj dar za trinaestu subotu, 30. juna.
- Dok prikupljate trinaesti subotnoškolski dar, podsetite sve prisutne da jedna četvrtina trinaestog dara ide direktno za projekte u Južnoj Azijsko-pacifičkoj diviziji. Podsetite decu na poseban dečji projekat – Biblije za decu u zemlji na jugoistoku Azije.
- **Ako se vaše odeljenje neće pridruživati odraslima** sa posebnim programom, iznesite sledeću priču promovišući poseban dečji projekat trinaestog subotnoškolskog dara u okviru vremena za vesti za decu.

Narator: Ovog tromesečja upoznavali smo decu iz dve zemlje. Ko može da ih imenuje? [*Neka deca navedu Indoneziju i Mijanmar. Pokaži ih na karti.*]

Danas je trinaesta subota. To znači da je danas dan kada dajemo poseban dar kako bismo pomogli ljudima u Indoneziji i Mijanmaru da posvedoče o Božjoj ljubavi onima koji ne znaju da je Isus umro za njih, da ih On voli i da želi da bude njihov prijatelj.

Govornik 1: Indonezija je zemlja sačinjena od hiljade ostrva. Većina ljudi koji žive u ovoj zemlji nisu hrišćani. Oni obožavaju mnogo različitih bogova. Ovog tromesečja dva grada u Indoneziji dobiće pomoć kako bi uvećali adventističke bolnice da bi što više ljudi moglo da dođe zbog medicinske nege i da prime duhovnu negu takođe. Jedna od ovih bolnica nalazi se na najzapadnijem velikom ostrvu u Indoneziji, po imenu Sumatra. [*Pokaži Sumatru na karti.*]

Druga bolnica nalazi se u gradu Manado u istočnom delu Indonezije. [*Pokaži Manado na karti.*] Obe ove bolnice imaju klinike u zabačenim selima i gradićima u kojima ljudima nemaju pristup dobroj medicinskoj nezi i nemaju priliku da čuju poruku da ih Isus

voli. Prošle godine je više od 400 ljudi predalo svoja srca Bogu kroz rad osoblja ove dve bolnice. Deo trinaestog subotnoškolskog dara pomoći će unapređivanje postrojenja u ovim bolnicama kako bi još više ljudi moglo da sazna za Božju ljubav.

Govornik 2: Treći projekat je škola u Mijanmaru. Ova škola bila je sagrađena za oko 100 đaka, a sada ima 450. Velika je gužva! Još više roditelja želi da upiše svoju decu u ovu školu gde su nastavnici ljubazni i ohrabruju čak da se međusobno pomažu u učenju. Ovde deca uče o Božjoj ljubavi i Isusa biraju za najboljeg prijatelja. Deo trinaestog subotnoškolskog dara pomoći će Jangon adventističkoj školi da sagradi dodatne učionice kako bi još više dece koja žele da idu u tu školu, mogla da dobiju dobro hrišćansko obrazovanje.

Poseban dečji projekat: Biblije za decu

[Zamolite tinejdžera ili neku odraslu osobu da iznese ovu priču i uputi poziv za prikupljanje trinaestog subotnoškolskog dara.]

Dimonov san

Koliko vas ima Bibliju u svom domu? *[Ohrabri decu da podignu ruke.]* Ko od vas ima svoju Bibliju? Da li možete da zamislite da nemate Bibliju, uopšte? Da ne možete da čitate Božju Reč jer je nemate ili da ne možete da učite o Bogu?

Deca u nekim zemljama nemaju Bibliju. Ni njihovi roditelji je ne poseduju, pa deca nemaju načina da čitaju Božju reč i saznaju da ih Isus voli. Danas možemo da pomognemo deci u jednoj od zemalja Južne Azijsko-pacifičke divizije da dobiju Bibliju koju mogu da čitaju i podele sa roditeljima.

Neposlušni Dimon

Dimon nije voleo da ide na polje i da radi na vrelom suncu sa svojim ocem. Nije želeo da nosi vodu svojoj majci kako bi ona oprala veš. Ponekad ga je otac kažnjavao zbog neposlušnosti, ali je Dimon i dalje bio neposlušan.

Onda je jednog dana Dimon začuo pevanje dok je tumarao kroz svoje selo. Zaustavio se i slušao. To nisu bili lokalni sveštenici koji su pojali dok su prosili za hranu, i nije bio radio. Bili su to ljudi – srećni

ljudi – koji su pevali pesme u obližnjoj kući. Dimon je odmilio bliže sve dok nije došao i sakrio se ispod otvorenog prozora. Odatle je mogao da sluša pevanje i *mislio* je da niko ne može da ga vidi.

Međutim, nekoliko minuta kasnije Dimon je osetio kako ga je neko potapšao po ramenu. Poskočio je, spreman da trči ukoliko je čovek koji je stajao nad njim hteo da mu zapreti. Međutim, čovek nije izgledao gnevno.

»Zašto sediš ovde?«, ljubazno ga je upitao. »Uđi unutra gde možeš bolje da čuješ i vidiš šta se dešava.« Čovek je otvorio vrata. Dimon ga je sledio, nesiguran da li treba da uđe u zgradu.

Popeo se drvenim stepenicama jednostavne zgrade do otvorenog hola punog stolica na rasklapanje. Čovek je pokazao na praznu stolicu pored dečaka Dimonovih godina. Dimon je seo, a dečak koji je bio pored ispružio je ruku radi dobrodošlice. Zatim je ponudio Dimonu knjižicu u kojoj su bile odštampane reči pesama.

Nakon što se pevanje završilo, jedan stariji čovek je ustao da govori. Pričao je o tome kako je Isus uvek bio poslušan svom Ocu. Dimon se pitao ko je bio Isus. Da li je to bio dečak iz sela?

»Jedne noći, dok se Isus molio ispod maslinovog drveća, došla je rulja ljudi i uhapsila Ga. Odveli su Isusa religioznim vođama i optužili Ga da se pretvara da je Bog. Mnoštvo je vikalo: 'Ubijte Ga!' I pobedili su. Isus, nežan i pun ljubavi, bio je ubijen.

Isus je umro za grehe sveta«, kazao je čovek. »On je umro za tebe i mene. On želi da Ga sledimo i da se sami uverimo u to da nas Bog voli. Da li ćete danas odlučiti da Ga sledite? Hoćete li proučavati Njegovu reč i upoznavati Njegovu volju za vas?«

Dimonov san

Dimon nikada ranije nije čuo za Isusa. Želeo je da sazna više o ovom ljubaznom, poslušnom čoveku koji je umro za *njegove* grehe. Dimon je počeo da dolazi u malu kućnu crkvu u blizini svog doma svake subote. Njegovi roditelji primetili su poboljšanje u njegovom ponašanju. Poslušno je obavljao svoj posao i nije bežao samo da bi se igrao. Zato su mu dozvolili da ide u crkvu.

Dimon se veoma trudi da zapamti priče o Isusu koje čuje u crkvi da bi otrčao kući i ispričao majci šta je naučio. On joj peva i pesme koje uči u subotnoj školi.

Majka sluša dok pere odeću ili dok kuva ručak. Drago joj je što Dimon uči o Bogu i što je poslušan svojim roditeljima.

Dimon često posmatra pastora ili starešinu kako čitaju iz Biblije, pa čezne da ima svoju. On želi da sam za sebe čita priče o Isusu i da uči svoje roditelje o tome.

Ovog tromesečja, deo trinaestog subotnoškolskog dara pomoći će obezbeđivanje Biblija za decu u jednoj zemlji jugoistočne Azije. Deca će deliti Biblije sa roditeljima, pa će još mnogo više ljudi saznati da ih Isus voli. Hajde da damo veliki dar kako bi mnoga deca mogla da imaju svoju Bibliju, kao mi.

[Dar]

Budući projekti trinaeste subote

Sledećeg tromesečja čitaćemo o Južnoj Afričkoj-indijskoj okeanskoj diviziji. Posebni projekti uključuju univerzitet na Madagaskaru, crkvu i školu u Južnoafričkoj Republici i solarne MP3 plejere za Himba ljude u Namibiji. Četvrto tromesečje prikazaće Južnoameričku diviziju, sa projektima u Brazilu i Peruu.

Recepti

Nasi Goreng (Prženi pirinač)

Indonezija

- 2 srednja crna luka, iseckana
- 3 supene kašike ulja
- 1 šolja seckane soje
- ½ šolje seckanih pečuraka
- ½ šolje seckanih, barenih šargarepa
- 2 kafene kašičice karija
- ¼ kafene kašičice mlevenog korijandera
- ¼ kafene kašičice mlevenog kima

- ¼ kafene kašičice soli
- 4 šolje skuvanog pirinča
- 2 supene kašike seckanog peršuna

2 struka mladog crnog luka, iseckanog na trake i potopljenog u ledenu vodu da se trake uviju

Izdinstati crni luk na ulju dok ne omekša. Dodati ostatak sastojaka, osim peršuna i mladog crnog luka, i kuvati, pri čemu treba dobro mešati kako bi se začini ravnomerno rasporedili. Nastaviti kuvanje dok pirinač ne dobije zlatno smeđu boju (oko 10 minuta). Umešati peršun. Smanjiti vatru; prekriti šerpu i ostaviti tako dva minuta. Ukrasiti uvijenim lukom.

Urolane palačinke sa crvenim pasuljem i kokosom

Mijanmar

- ⅔ šolje brašna
- ⅓ šolje pirinčanog brašna
- ½ kafena kašičica soli
- ⅓ šolje slatkog crvenog (azuki) pasulja
- narendan sveži kokos
- prstohvat soli

Sipajte brašno, so, prašak za pecivo i šećer u neku činiju. Dodajte kokosovo mleko i vodu, mešajte da dobijete tečno testo. Ostavite da stoji barem 30 minuta ili nekoliko sati. Stavite otpilike ¼ šolje testa u podmazan tiganj i pržite dok ne požuti. Palačinke će biti tanke, slično krep papiru. Stavite ih na kuhinjski papir i prekrijte dok ne bude vreme za posluženje.

Zagrejte pasulj i izblendirajte da biste dobili paštetu. Namažite svaku palačinke, odozgo dodajte narendani kokos i soli po ukusu. Urolajte palačinke i služite tople ili hladne.

Materijali za vođe

Evo nekih informacija koje su se pokazale korisnima u pripremanju vesti za decu u subotnoj školi.

Za više informacija o kulturi i istoriji Indonezije i Mijanmara, zemalja koje su prikazane u ovom tromesečju, pogledajte turistički odeljak lokalne biblioteke ili idite na Internet i otkucajte u pretraživač ime zemlje o kojoj su vam potrebne informacije.

Ambasada Mijanmarovog vebsajta nudi neke informacije o kulturi, religiji i interesantnim mestima. Posetite www.myanmar.com, kliknite na »People«, »Places«, »Lifestyle« i »Religion«.

Ambasada indonezijskog vebsajta www.embassyofindonesia.org, ima ograničene informacije i zemlji. Kliknite na »About Indonesia« da biste dobili kartu i osnovne informacije.

Posetite naš vebsajt za dodatne slike, recepte, jezičku zabavu i ostale aktivnosti koje možete skinuti i odštampati kako bi ovaj deo subotne škole deci bio još zanimljiviji. Idite na www.AdventistMission.org. Kliknite na »Resources« i »Children's Activities«. Odaberite prvo tromesečje i pogledajte koje aktivnosti vam odgovaraju.

DVD Adventistička misija je besplatan video koji prikazuje priče iz Južne Azijsko-pacifičke divizije, kao i svetske misije Adventističke crkve. Zamolite svog pastora za jedan primerak, ili skinite poseban dečji klip sa sajta.

Podsetite decu da razvoj dela u svetskoj crkvi zavisi od *sedmičnog* subotnoškolskog misionkog dara. Jedna četvrtina trinaestog dara posvećena je posebnim projektima prikazanim ovog tromesečja. Ostale tri četvrtine idu u fond svetske misije koja pomaže u misionkom radu adventističkih crkava širom sveta.

JUŽNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA	Crkve	Grupe	Članstvo	Populacija
Bangladeš unijska misija	119	296	33,486	164,500,000
Centralna filipinska unijska konferencija	1,173	556	146,549	19,330,000
Istočno indonezijska unijska konferencija	740	198	113,986	21,775,000
Mijanmar unijska misija	215	107	29,547	53,450,000
Severna filipinska unijska konferencija	1,346	465	267,698	52,000,000
Južna filipinska unijska konferencija	1,938	963	303,706	23,000,000
Jugoistočna azijska unijska misija	337	416	89,208	214,000,000
Zapadna indonezijska unijska misija	738	413	102,928	215,000,000
Pripojena polja	58	44	8,889	22,330,000
Ukupno	6,664	3,458	1,095,997	785,385,000

Statistika članstva zaključno sa junom 2011. Cifre populacije su procene.

Projekti:

- Uvećanje adventističke bolnice u Manadu, Sulavesi, u istočnom delu Indonezije
- Obezbeđivanje medicinske opreme za bolnicu u Medanu, na Sumatri, u zapadnoj Indoneziji
- Uvećanje adventističke škole u Jangonu, Mijanmar
- DEČJI PROJEKAT: Biblije za decu u jednoj zemlji jugoistočne Azije